

[Krag.]

Hvis Il Duce pludselig blev saa velvillig, at han tillod det tidligere Socialdemokrati i Italien at snakke med, kunde de ogsaa faa Lov til det, lige saa længe det behagede ham. Det kan man ogsaa her, lige saa længe det behager den højtærede Statsminister.

Jeg synes ogsaa, det er et arbejdsmæssigt Roderi, som er indeholdt i disse uklare Bestemmelser til ingen Verdens Nytte. For det er jo slet ikke i de to Kamre, Afgørelserne skal træffes i alle betydende Sager, det er slet ikke der, men inden for Den Forenede Rigsdag. Nu hørte jeg nok, at det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch talte om, hvad der kunde ske, hvis der kom et forskelligt Flertal i de to Ting, og jeg maa forstaa det saaledes, at det ærede Medlem mente, at de Forhandlinger, der førtes i de to Ting om den samme Sag, vilde have en vis befrugtende, en vis facetterende Virkning og maaske sikre et saa ligeligt Hensyn, som overhovedet ønskeligt kunde være, til alle Interesser. Men hvorledes i al Verden skulde i Virkeligheden et forskelligt Flertal kunne etableres i de to Kamre, der her er Tale om? Jeg er af den Opfattelse, at ved den Valgmaade, der her er valgt, har man omhyggeligt sørget for at umuliggøre, at et forskelligt Flertal skulde kunne opstaa.

Derfor siger jeg: Hvad skal ogsaa disse Rigstingskulisser til? Der er saa meget mindre Grund dertil, som der igennem den Valgmaade, der foreslaas, gennem hele den Arbejdsdeling, som her er Tale om, er etableret et saakaldt Tokammer, som ikke hviler paa nogen som helst konstruktiv Idé. En saadan er til Stede, hvor der f. Eks. gennem en Alderscensus er tilvejebragt en forskellig Vælgerbasis for de to Ting. Det kan gøres gennem direkte og indirekte Valg henholdsvis til Andenkammeret og til Førstekammeret, eller det kan gøres gennem Kommunevalg til Førstekammeret, saadan som i Sverige; men Forslaget her hviler ikke paa nogen som helst anden Tanke end den, at man skulde se at komme overens. Den ene Part inden for de forhandlende Partier skulde kunne sige: Vi har etableret Etkammer, vi har holdt vort Løfte — men den anden skulde kunne sige: Ja, men der er dog to Kamre, vi har dog udrettet noget betydeligt, vi har faaet Stauning med os, som det ærede Medlem Hr. Christmas Møller sagde i Gaar. Og ud af det hele er kommet dette Misfoster, som nu er til Behandling.

Det er heller ikke saaledes, at Socialdemokratiet eller Det radikale Venstre

ønsker — det ved vi jo — den Teateropstilling, der her er lavet, disse Kulisser, der her er stillet op. Hvis det endda havde været nødvendigt for at skaffe Enighed i Rigsdagen om en Grundlovsændring, var Sagen en anden, men det er aldeles ikke opnaaet ved denne Opstilling, dertil var den til Trods for hele Taaegudviklingen omkring den for gennemskuelig.

Derfor haaber og tror ogsaa jeg — og det ved jeg er en Forventning, som mange deler ud over vort Land —, at vort Folk bliver forskaanet for dette Unikum af en Grundlov, som betyder, at Regeringspartierne svigter deres Løfter til Vælgerne, hvis det ærede Medlem Hr. Christmas Møller har Ret, for Regeringspartierne havde lovet et Etkammersystem og Landstingets Afskaffelse. Jeg mener nu, at man kun med formel Ret kan sigte Regeringen for noget saadant; det ærede Medlem Hr. Christmas Møller vil formentlig forstærke det til at være en Anklage, der kan hvile paa et reelt Grundlag. Det maa nu Partierne om, som de er Venner eller senere kan blive Uvenner til.

Men i hvert Tilfælde klarer man ikke denne Sag ved at tilvejebringe Navneforandring, saaledes som man har gjort. Jeg synes, man skulde have taget Tyren ved Hornene og beholdt Navnet: Landsting. Herregud, det er jo betydningsløst i Dag — ikke sandt? —, for saa vidt som Regeringen har dets Flertal i Lommen; Rigstinget bliver ogsaa betydningsløst efter den nye Ordning. Men Herregud, hvorfor kunde det saa ikke faa Lov til at beholde det Navn, som det Ting bar, som det i Virkeligheden er Fortsættelsen af? Jeg kan forsikre om, at der er saamænd ingen, der fæstner sig ved det som en alvorlig Indsats fra nogen Side; denne Navneforandringsforanstaltning er kun egnet til at fremkalde et Smil.

Saa er der en Bestemmelse i § 46, jeg ogsaa vil gøre en Bemærkning om. Efter denne Paragraf kan Regeringen ikke fremsætte Forslag efter 15. Februar, undtagen naar særlige Forhold gør dette paakrævet. Jeg vil gerne spørge: Hvem skal skønne over, hvornaar disse særlige Forhold er til Stede? Jeg maa vel antage, at det skal være Regeringen, men i saa Fald betyder Bestemmelsen aldeles intet. Og dernæst spørger jeg: Hvad med private Lovforslag, kan de fremsættes efter 15. Februar i lige saa stort Antal, det skal være?

Vi har jo ikke, navnlig da ikke i de Perioder, da Socialdemokrater plus de Radikale har haft Flertal i dette Ting, kendt